

[Bertel Haarder]

en hurtig standsning af alle ulovligheder. Det foreslog jeg herfra for to år siden, da vi havde debatten, og det har jeg i de seneste dage gentaget, og det ville jeg også have stået ved. Jeg har bemærket, at mange har tilsluttet sig den tanke, og det kunne måske have ført til et bredere forlig, måske til en videreførelse af en del af Christiania på ubestemt tid. Der var bare én ting, der manglede: der er ikke fra Christiania kommet gnist af tilkendegivelse om, at man kunne tænke sig at gå ind på noget sådant. Man har ikke rørt en finger for at medvirke til noget som helst.

Jeg har nok hørt den undskyldning, at det er, fordi det kan man ikke på Christiania, og dér er man ikke vant til at organisere sig. Men det passer jo ikke. Vi har her i dag af hr. Steen Folke fået en lang liste over alle de fantastiske ting, som man har kunnet lave på Christiania i kraft af, at man har organiseret sig og valgt nogle til at gøre det ene, andre til at gøre det andet, sådan som man skal gøre for at kunne præstere noget. Man har lavet mobiliseringsplaner og Solvognsteater og julemandsdemonstrationer, der er ingen ende på, hvad man har kunnet finde på. Men dette meget enkle at danne en sammenlutning med det formål at vælge et par repræsentanter, som kunne træffe aftaler med regeringen om at gøre forholdene lovlige, det har man altså ikke kunnet overkomme. Jeg er bange for, at vi bliver nødt til at konkludere, at der har været tale om manglende vilje.

Hos alle christianitternes gode venner ude omkring i Danmark har viljen også kun gået på, at man gerne ville kritisere disse forfærdelige love, vi har, og disse politikere, vi har. Men at gøre en lille smule for at hjælpe Christiania til at kunne organisere sig med lidt penge i ryggen og kunne klare nogle forpligtelser, det har man ikke set skygge af. Derfor måtte forsvarsministeren i dag aflevere en så fattig redegørelse, som han gjorde.

Det ærgrer mig meget, fordi jeg er liberal, og fordi jeg i virkeligheden synes, at man skal have lov til at bo et sted og stikke et kakkelovnsrør ud igennem væggen, fordi jeg synes, man skal have lov til at bo i en husbåd på Sydfyn uden at blive jaget væk af bureaukrater. Jeg er helt på deres side, som siger: vi har for mange regler om, hvordan mennesker ikke må indrette sig her i Danmark. Så ingen tvivl om det.

Man må også sige, at dette folketing på adskillige måder har bragt os i bureaukraternes vold. Det vil jeg også gerne indrømme, og også at Christiania måske kaster lys over nogle af de bureaukratiske hindringer, som vi virkelig må se at fjerne, men i så fald skal det helst være for alle borgere på én gang. Det kan ikke nytte noget, at bare fordi man er mange, så gælder der særlige regler, som ikke gælder for dem, der står alene. Problemet er, at når folk ikke vil hjælpe sig selv, så er det meget svært for andre at hjælpe dem.

Jeg forstår godt, at det kan være spændende og stimulerende i intellektuelle kredse at se denne legen røvere og soldater og dette, at Christiania foregår uden for al lands lov og ret. Jeg forstår også godt, at sympatien i disse tilfælde altid ligger på de små stakkels lovbrøderes side – sådan har det altid været. Der er bare én gruppe, som ikke rigtig kan tillade sig at se sådan på det, og det er os, der sidder her i salen. Vi er sat til at lave love, og hvis de er forkerte – og det er de på mange punkter – så må vi lave dem om. Det er det, der skal ske.

Folketinget måtte i dag efter min mening på en eller anden måde have pålagt regeringen, at der sker en standsning af de værste ulovligheder, og regeringen måtte derefter sige til christianitterne: hvis I vil blive, så må vi kræve de og de ting opfyldt; hvis ikke, må I flytte. Så enkelt er det. Men det dagsordensforslag, som nu sandsynligvis bliver vedtaget, opfylder ikke dette elementære krav.

Jeg ser, at den efterfølgende taler vil citere fra Bibelen. Jeg vil nøjes med at citere fra Højskolesangbogen, hvor der i en sang om frihed netop står, at friheden er en stad så skøn, hvor nabo smukt sig føjer. Og det er jo rigtigt, at vi bør være føjelige. Men sangen slutter, at ingen skal retten bøje, og dette er især dette ting nødt til at tage hensyn til.

Derfor kan jeg ikke stemme for det dagsordensforslag, regeringspartiet har fremsat.

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

Det var egentlig fru Grethe Philip, der kaldte mig herop, fordi hun syntes, jeg havde overfortolket indholdet af forsvarsministerens redegørelse. Jeg er enig med dem, der heroppefra i dag har sagt, at den var noget løs i det. Derfor var det vigtigt for mig som